

turtització vol incloure també al públic en uns moments concrets en què els protagonistes de la història l'increpen amb veritable gràcia. Es ací on descarrega en forma de sarcasme, més o menys corrosiu, la seva burla d'algunes situacions i el seu mal humor, desesperança i desil·lusió davant d'una realitat que no és certament la que ell voldria, ni en la faceta del món que l'envolta, exterior, ni possiblement en la faceta de la seva posició (en tant que intel·lectual) davant d'aquest món, interior.

D'altra banda el pla simbòlic constitueix la base sobre la qual es fonamenta l'ensenyament final. Amb la transformació dels personatges en titelles sentim l'amargor de l'autor, amb el pas dels titelles a símbols seguim el raonament de Benet. Es podrà estar d'acord o no en l'afirmació final (no gens gratuïta perquè ha estat preparada a través d'una perfecta articulació de l'obra. Benet ens hi mostra el resultat de la seva reflexió i al mateix temps ens dona les dades suficients perquè hi puguem fer la nostra) però caldrà sempre tenir en compte que l'honradesa i sinceritat, d'una banda, i la qualitat purament tècnica d'aquesta obra, de l'altra, no poden ésser posades en dubte.

Un autor ens convida a reflexionar sobre diferents "papers de l'auca" al nostre país, fem-li cas i comencem llegint la seva obra, ¿una més de les moltes que potser mai no pujaran en un escenari? L'últim sarcasme que ens proporciona l'obra és el d'ésser una peça de teatre...

ALERTA AMB L'IDIOMA

Ramon Amigó

Un dia tornarem a parlar d'ortografia; però avui preferim fer notar algunes expressions que caldria excloure del nostre llenguatge perquè no hi corresponen i hi vénen a ocupar el lloc d'unes altres que li són genuïnes.

Ultimament ens hem fixat que hom usa sovint la paraula "pauta" en el sentit de norma que serveix per a guiar-se en una qüestió: Hem de prendre com a "pauta" tal o tal altra cosa; Això ens marcarà la "pauta". Suposem que la majoria dels usuaris d'aquest terme no s'adonen que és foraster. Una de les paraules que ens pot convenir en aquest cas ja l'he dita en tractar de definir-ne el sentit: NORMA. Tindrà un to ben natural dir: Hem de prendre com a NORMA... O bé: Hem de prendre com a MODEL, o com a GUIA, o com a PATRÓ. O, passant al segon exemple: Això ens marcarà l'ORIENTACIÓ, o el CAMÍ, o la REGLA.

El sentit més immediat del mot castellà "pauta" és el d'instrument per a ratllar un paper, o sia que equival a REGLE. D'ací que del paper usat per a escriure-hi la música n'hàgim de dir PAPER REGLAT quan no en vulguem dir **pentagrama** (no pas **pentàgrama**, amb l'accent prosòdic damunt la síl·laba —ta—, sinó damunt la síl·laba —gra—).

Encara tenim lloc per a fer notar la impropietat del verb "calentar" o "acalentar", i els seus derivats "calentador", "acalentament", tots d'ús força estès, i "calentura".

Si bé és correcte l'adjectiu CALENT com expressió indicadora del sentit contrari de fred, i ho és també el substantiu CALENTOR i el verb CALENTEJAR (estar un poc calent), cal rebutjar qualsevol altra paraula que aparentment en sigui derivada.

Aquests altres derivats els hem de prendre del substantiu ESCALF (equivalent a **calor**). Trobarem, per aquest camí, i correctament, el verb ESCALFAR i els substantius ESCALFADOR i ESCALFAMENT o ESCALFADA. Unes expressions ben fetes seran, per ex.: Amb tantes preguntes li **escalfeu** el cap; Hem canviat l'**escalfador** elèctric de la dutxa per un de gas; El públic va arribar a un tal **escalfament** que va agredir l'àrbitre.

La "calentura" de què també hem parlat no se sent dir tan sovint; sembla que encara domina la forma correcta: FEBRE (fixeu-vos que va amb e final, malgrat que és un femení).